

Quote

September 30, 2003

Dossier 80.742 - Feestvarken

Eric Smit

SECTION: Pg.56**LENGTH:** 3877 words**HIGHLIGHT:**

Eddy de Kroes viert het leven het liefst uitbundig. Maar aan het succes dat de steenrijke vleesimporteur en onroerendgoedhandelaar zo nadrukkelijk uitdraagt, zit een gitzwart randje. Een verhaal over argentijnse pistola, erecodes en italiaanse toestanden. 'Ik heb hem ooit gered, maar wat mij betreft mag hij nu doodvalle.'

'Jongens, het is een schitterend verhaal. Schrijf het maar op. Ik gun het jullie.' **Eddy de Kroes** balanceert zeven meter boven de grond op de balustrade van het balkon. Zijn stevige kleine benen bungelen in de lucht. Tussen de vingers van zijn rechterhand klemt hij nonchalant een glas Chardonnay. Met zijn linkerhand zwaait hij als een verkeersagent op een druk kruispunt. Eddy heeft een slok op. Hij wiebelt vrolijk heen en weer op de rand van Belgisch hardsteen. Als hij valt is hij dood. Maar De Kroes blijft lachen. 'Joh, ik zit hier goed. Kom maar op. Wat willen jullie nou eigenlijk van me weten?' De Kroes daagt uit. Hij bluft en tegelijk flirt hij met een doodsmak. Het kan hem allemaal niets meer schelen. Dat verhaal, zijn geheim dat hij al zoveel jaren bij zich draagt, we mogen het het best weten. 'Het zal me werkelijk worst wezen.'

Jaarlijks, rond Pasen, viert de Wassenaarse zakenman in de achtertuin van zijn villa zijn verjaardag. Gerardus Jacobus de Kroes, zijn vrienden en kennissen noemen hem Eddy. Eddy heeft een zwak voor gezelligheid. Het liefst een beetje op niveau. Feestvarken De Kroes beweegt zich al jaren met de inzet van een Chinese lopendebandwerker door nevels van champagnebruis en sluiers sigarenrook, van haringpartij naar luisterrijke opening, van polofeest naar joods gala en van borden gestoomde tarbotfilet naar schalen kwarteleitjes met Belugakaviaar. Er zijn maar weinig societyfeesten waar de vlassige grijze kroeskop van Eddy onopgemerkt blijft. Dientengevolge staat zijn hoofd met het waterige rechteroog en de omlaag getrokken mondhoeken met wekelijkse regelmaat in de verschillende societyrubrieken. Hij is een hoofdingrediënt van het Stan Huygens Journaal, duikt regelmatig op in dit blad en Gert-Jan Droge rekent de multimiljonair tot een van zijn regelmatige gasten in Glamourland.

Kortom: De Kroes is een semi-bekende Nederlander. Jaarlijks speelt hij in de vertrekken en de achtertuin van zijn Wassenaarse villa een genoeglijke thuiswedstrijd, die in het teken staat van een langwerpige groente: het Aspergefeest. Achter in zijn tuin, onder honderden meters wit tentdoek, krioelen ook dit jaar weer honderden keuvelende mensen. De bediening spoedt zich, de soepele Bourgogne vloeit en de asperges (wit en groen) vinden via traditionele en exotische receptuur hun weg naar de vele magen. Eddy's Aspergefeest is uitgegroeid tot meer dan een verjaardagspartijtje: het is een feest der herkenning. Ellebogen schieten voorzichtig heen en weer, er wordt geknikt en gefluisterd: 'Niet meteen omkijken, maar is dat niet de voormalige minister van landbouw en visserij Gerrit Braks? Inderdaad. En daar loopt de enige echte Cees 'I have a white sheet' van der Hoeven met zijn Annita! Gerrit van der Valk, hij ook hier? En iets verderop, o wat leuk, zijn voormalige schoonzoon Joep.' Verder schuifelen er twee paar Dreesmann-voeten rond (Quinten en Marc) en is Wassenaarder Theo Dietz er, de grote vriend van de kroonprins, evenals Boele Staal, commissaris van de koningin in Utrecht. En zo zijn er veel meer die de weg naar het huis op de Laan van Koot weten te vinden.

Wat ooit begon als een leuk verjaardagsfeestje, is uitgegroeid tot een enkele eurotonnen kostend

partijtje waarop ongeveer zeshonderd man te gast zijn. De verjarende Eddy staat in het centrum van de belangstelling. Zo wil hij het ook, want De Kroes is gek op aandacht. Eenmaal omringd door zijn voorname kennissenkring, ontspant het gezwollen gelaat van de kleine zakenman en met een hand in de zak en de kin naar voren lacht hij de lach van de onoverwinnelijke die na de ruime zege handenschuddend de felicitaties in ontvangst neemt.

Toch, ondanks al dit geluk, overweegt De Kroes een jaartje in retraite te gaan. 'Alleen naar Zuid-Amerika, met een dik boek', liet hij vorig jaar in Quote Finance optekenen. Sommige mensen in zijn omgeving denken te weten waarom hij weg wil: 'Omdat hij nog een jaar de cel in moet.'

CENTENHANDEL

Eddy de Kroes maakt de laatste jaren naam als vastgoedhandelaar. Van zijn avonturen met stenen is bekend dat hij zelden alleen opereert, maar meestal als lid van een wolfpack belangen neemt in projecten van allerlei omvang. Volgens Harry Mens een 'typisch Haagse gewoonte'. Het winkelcomplex Babylon, waarin De Kroes samen met onder anderen Hans van Veggel en Harry Hilders een belang had, is daar een voorbeeld van.

De Kroes bestiert zijn in de Berange Holding BV samenkomende vastgoedbelangen vanuit een statig pand op het Lange Voorhout in Den Haag, op een steenworp afstand van een stukje Haags vastgoed dat vooral in politieke kringen een begrip is: Hotel des Indes. Samen met onder anderen Rob Brinkel en Boris Bayer werd hij enkele jaren geleden eigenaar van het prestigieuze hotel. De Mata Hari Club Lounge-borrelavonden, die op initiatief van De Kroes in de lobby van het hotel werden gegeven, groeiden uit tot een vrijplaats voor de gezonde volksdenkers uit de wereld van het Haagse vastgoed. Het duurde niet lang voordat dezelfde Haagse borrel-scene via donaties een belangrijke rol voor zichzelf zou opeisen bij Leefbaar Nederland en de IpF, die later haar verkiezingsoverwinning in Des Indes zou vieren.

Maar eerst en vooral is de naam De Kroes onlosmakelijk verbonden met vlees. Hoewel hij er ogenschijnlijk minder in opereert, is het zakelijk succes van **Eddy de Kroes** voor een belangrijk deel geworteld in de periode waarin hij actief was als im- en exporteur van voornamelijk Zuid-Amerikaans rundvlees. De handel in rundvlees is door de lage marges echter een centenhandel geworden, die door de bewegelijkheid van de prijs een steeds riskanter profiel heeft gekregen. Ziektes als BSE helpen de handel er niet bovenop. Strengere wetgeving, betere controle en moderne tracking- en tracing-systemen hebben er bovendien voor gezorgd dat de lol voor handige handelaars er een stuk minder op is geworden. De gouden tijden in het rundvlees behoren tot het verleden. Ook voor De Kroes. In 1999 toonde zijn Monte Carne (vleesberg) Holding een winst van 50 duizend gulden bij een omzet van 90 miljoen gulden. In 2000 maakt Monte Carne zelfs nog een winst van 2,5 miljoen gulden. De meest recent gedeponeerde jaarrekening (2001) laat voor het eerst een verlies zien. Verschillende vennootschappen die deel uitmaken van de holding staan op het punt te worden geliquideerd. De Kroes lijkt op zoek naar een exit uit de vleeswereld waar hij groot in werd. Het is de vraag of hem dat ooit zal lukken. Een geruchtmakende affaire, die zich lang geleden afspeelde, blijft hem tot op de dag van vandaag achtervolgen. De Grote Vleesfraude, was **Eddy de Kroes** daar niet bij betrokken?

Brutale flicker

Eddy de Kroes wordt op 23 april 1949 in Den Haag geboren. Hij is de eerste in een rij van vijf kinderen, die van hun hardwerkende ouders weinig aandacht krijgen. 'Eddy heeft een tijdje als volontair bij ons thuis in Voorschoten gewoond', vertelt Eimert Teekens, wiens slagerijen toen, net als die van De Kroes senior, onderdeel uitmaakten van het snelgroeiende Vleeschmeesters-concern. 'Een beetje liefde op zijn tijd kan iedereen wel gebruiken en bij ons kwam hij in een warm nest terecht. Zijn ouders hadden het in die tijd een beetje druk en Eddy had toen al een tijdje op een kostschool doorgebracht. Qua vorming pakte dat niet zo goed uit. Eddy was een brutale flicker, om het zo maar te noemen.'

Volgens een oude vriend, die met Eddy opgroeide, kon hij al op jeugdige leeftijd 'arrogant like hell' zijn. 'Jongen, je bent op het verkeerde paleis geboren', riep zijn moeder altijd.' De Kroes vertoont al gauw de behoefte zich aan het slagersmilieu te onttrekken. 'Hij probeerde als kind al deftiger te praten

en gedroeg zich niet altijd even sympathiek; Eddy was een koekoeksjong', zegt Aad Dingjan, een oude vertrouweling van de familie. 'Ze noemden hem binnen het gezin de zoon van prins Bernhard.'

Dingjan groeit op in dezelfde familie. Hij wordt door de ouders van Eddy, Ger en An de Kroes, in het gezin opgenomen en werkt ook in het vleesbedrijf van senior. 'Ik hoorde bij die familie, ben in hun huis getrouwd en pa de Kroes gaf me voor mijn huwelijk zelfs een eigen optrekje cadeau.' Eddy trouwt met Erna Brinkers, de zus van zijn goede vriend Ben. Erna en Ben zijn leden van de welgestelde Zoetermeerse margarinefamilie Brinkers, die zich dan al van een fraaie nalatenschap verzekerd weten.

Voor De Kroes spelen erfenissen op dat moment geen rol; hij wil zelf iets bereiken. Eddy is voorbestemd om net als zijn vader in het vlees actief te zijn. In de vleeshandel van de jaren zeventig en tachtig hanteert vrijwel iedere handelaar frauduleuze methoden om de krappe marges te verhogen. Om illegaal exportsubsidies op te strijken worden met slachtafval gevulde containers naar Afrika verscheept en daar voor de kust overboord gekieperd. Vervolgens wordt bij de verzekering aangifte gedaan van een kostbare lading die op volle zee in een vliegende storm in de golven is verdwenen. Koeien worden volgespoten met hormonen, hier en daar vindt er een afrekening plaats, vrieshuizen vol vlees veranderen plotseling van 'identiteit' of vatten vlam, de 'btw-tripjes' naar het buitenland zijn zeer lucratief, in Italië worden slachsubsidies opgestreken door de gemerkte oren van de nog levende have af te snijden en in te leveren, laagwaardig vlees (slachtafval) wordt uitgevoerd (overboord gezet of teruggebracht en verwerkt in hondenvoer) om waardevolle importvergunningen te verkrijgen. En zo zijn er nog vele andere trucs die de ondoorzichtige wereld van het vlees van smaak voorzien. En van winsten.

KWADE GENIUS

Ook het bedrijf De Vleeschmeesters maakt handig misbruik van de mazen in de wet. Geïmporteerd kwaliteitsvlees, dat op papier bedoeld is voor verwerking, gaat gewoon over de toonbank in een van de vele slagerijen die het concern rijk is. 'Productiestaten werden verzonnen, ambtenaren omgekocht en de dertig procent korting staken ze in hun zak', zegt een oud-werknemer van het imperium. 'Maar dat gebeurde niet alleen bij De Vleeschmeesters; iedereen deed dat.' Het laat weinig aan de fantasie over hoe De Vleeschmeesters in staat waren zo sterk te concurreren met kwalitatief goede producten. Met name de lapjes afkomstig van de Argentijnse pistola (het kwalitatief betere rundvlees van de achterzijde van het beest: achterpoten en rug, oftewel 'het pistool') vliegen over de toonbank.

De Vleeschmeesters is het bedrijf waar **Eddy de Kroes** met zijn slagersvakdiploma zijn zakelijke talenten naar hartenlust kan ontplooiën. Eddy zit midden in de stormachtige groei die het slagersbedrijf in de jaren zeventig doormaakt. Via een krokettenfabriekje komt Eddy bij De Kroes Im- en Export BV in Rotterdam terecht. Het bevalt er goed. 'Eddy was zakelijk al heel scherp, kon goed inkopen en beschikte over een volle trukendoos om invoervergunningen te regelen', zegt een oude bekende van De Kroes. De Kroes Im- en Export is ook de plek waar de frauduleuze listen om kortingen op importheffingen te verkrijgen onder zijn regie worden uitgewerkt en geperfectioneerd.

Totdat de boel begin jaren tachtig bij justitie aan het licht komt en de grote vleesfraude bij De Vleeschmeesters de voorpagina's van de kranten vult. Tientallen miljoenen guldens aan importheffingen zouden zijn ontdoken. De omvang van het bedrijf (bijna een miljard gulden omzet, drieduizend man personeel) en de mogelijke betrokkenheid van Vleeschmeesters-commissarissen Anton Dreesmann en voormalig minister-president Barend Biesheuvel geven de zaak het nodige cachet. Na een lang onderzoek wordt het bij justitie duidelijk dat een persoon de grootste verantwoordelijkheid draagt voor fraude: G.J. de Kroes junior, roepnaam Eddy.

'**Eddy de Kroes** was een van de grootste boeven die er in het vlees rondliepen,' aldus een oud-lid van de Algemene Inspectie Dienst (AID, onderdeel van het ministerie van landbouw en visserij), die ooit bij het onderzoek naar de vleesfraude betrokken was. 'Een man met een over-lijken-mentaliteit.' De bij de zaak De Kroes betrokken Officier van Justitie mr. H. den Os laat eind 1984 in de Haagsche Courant optekenen dat **Eddy de Kroes** 'de kwade genius' achter de hele fraudeaffaire is.

De Kroes moet zich voor de rechter verantwoorden. 'Hij gedroeg zich als een tomeloze, op hol

geslagen beer, die zelfs door zijn eigen vader Ger niet was te temmen', sprak Gerard Spong, de advocaat van een medeverdachte, volgens de Haagse krant Het Binnenhof op een van de zittingen. Dezelfde krant schrijft dat 'in de laatste terechtzitting **Eddy de Kroes** in snikken uitbarst. De celstraf die hem boven het hoofd hangt, zo bekende De Kroes, zou het einde van zijn carrière als superslager betekenen'. In november 1984 veroordeelt de Haagse rechtbank de ambitieuze slagerszoon tot een onvoorwaardelijke celstraf van achttien maanden. De Kroes gaat tegen de uitspraak in beroep, maar op 3 december 1985 krijgt hij er van het Haagse Hof nog een handjevol maanden bij als tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van twee jaar wordt gevonnist. 'De belangrijke rol van De K. in de affaire en zijn leugenachtige houding ter zitting hebben daartoe bijgedragen', aldus de president van het Hof, mr. J. Mulder, in 1985.

De nieuwe advocaten van De Kroes, Mischa Wladimiroff en Gerard Spong, gaan met dossier 80.742 - de zaak De Kroes - in cassatie bij de Hoge Raad. De wijze heren van de hoogste rechterlijke instantie in het Koninkrijk der Nederlanden bekrachtigen op 3 februari 1987 het vonnis en oordelen dat de straf van 24 maanden cel waartoe Gerardus Jacobus de Kroes door het Hof werd veroordeeld, gewettigd is.

GRATIE

'Ik vond de veroordeling een groot onrecht', zegt Aad Dingjan. 'In het vlees was niemand onschuldig, maar Eddy was degene die moest hangen. Zijn eigen ruggengraatloze vader heeft daar in de rechtszaal nog een steentje aan bijgedragen. 'Mijn zoon Eddy weet daar meer van', antwoordde Ger toen de rechter hem naar het gedoe met die invoerquota vroeg.'

Dingjan, ooit de aangenomen zoon van Ger de Kroes, woont al jaren niet meer in Nederland. Daar heeft hij 'zeer goede redenen' voor, zegt hij. Ook het interview voor dit verhaal vindt niet in Nederland plaats. Dingjan is gegriefd tot op het bot en hij wil zeker weten dat, nu zijn naam bij de pers bekend is, de juiste versie van de voor hem zo zwarte geschiedenis naar buiten komt. 'Ik ben het type dat in oorlogstijd in handen van de vijand nooit zijn mond zou opendoen. Ik houd mijn woord, in voor- en in tegenspoed. Ik sta ook nog steeds achter wat ik heb gedaan. Eddy was onschuldig, maar moest hangen. Dat denk ik nog steeds. Maar ik neem het hem erg kwalijk dat hij me heeft laten verzuipen toen ik zelf een reddende hand kon gebruiken.'

Het zijn de contouren van een gesloten gemeenschap waarin een crimineel vergrijp gerechtvaardigd is zolang iemand maar zijn woord houdt, afspraken nakomt en zich aan de eercodes houdt. 'Persoonlijk vergelijk ik de vleeswereld altijd met The Godfather', zegt Dingjan peinzend. 'Het heeft veel weg van een maffiafilm. Ik heb lange tijd een zeer belangrijke adviserende rol bij de familie gehad. Je zou me daarom ook wel consigliere kunnen noemen.'

De rol van Dingjan wordt bevestigd door een oud-werknemer van De Vleeschmeesters en een oude vriend van **Eddy de Kroes**. Beiden kennen ze ook het vervolg van het verhaal dat dankzij de inbreng van Dingjan voor Eddy een heel ander verloop krijgt dan de rechters voor ogen hadden. 'Eddy heeft om te beginnen nooit voor die veroordeling hoeven zitten', zegt Dingjan. Vreemd, want een bekrachtiging van een vonnis door het hoogste rechtsorgaan is onherroepelijk. Volgens mr. H. den Os kan alleen van executie worden afgezien als de Hoge Raad haar eigen oordeel herziet of als de koningin gratie verleent. Maar volgens Dingjan zijn er ook in Nederland meer wegen die naar Rome leiden.

'Het gezin De Kroes lag, mede door de verklaring van Ger in de rechtszaal, volledig uit elkaar', vertelt Dingjan. 'De moeder van Eddy heeft mij toen gebeld en me gesmeekt iets voor Eddy te doen. Ze wist dat ik veel mensen kende. Ik heb haar toen mijn woord gegeven dat ik er alles aan zou doen om haar zoon uit de bak te houden. En precies dat heb ik gedaan.'

Eerst wordt de gratieroute bewandeld. Dingjan vertelt dat met de hulp van familie, vrienden, brancheorganisaties en gedragstherapeuten een gratieverzoek is ingediend bij de Kroon. Eddy smeekt zelf in een brief die hij in het kader van het gratieverzoek schrijft, of zijn 'onmenselijk zware gevangenisstraf van twee jaar' verlicht zou kunnen worden. Dankzij enige bemiddeling van Dingjan, die in staat blijkt na een 'intiem gesprek' iemand bij justitie een gunstig gratieadvies te laten geven, wordt de straf van Eddy de K. met zes maanden verminderd. Het is een aardig begin.

'Ik heb vele kennissen', vervolgt Dingjan zijn relaas. 'Mensen van de straat en mensen op niveau. Dan praat ik ook over mensen hoog in het justitiele apparaat. Daar hadden ze respect voor me. Met andere woorden: ik had de sleutels van de deuren. Ik heb toen aan iemand bij justitie uitgelegd hoe de situatie met Eddy werkelijk in elkaar stak. Ik kon dat ook aantonen. Eddy was niet de bedenker van de fraude; dat waren andere mensen.' Dingjan noemt bewust geen namen van de betrokken personen, omdat hij niemand wil beschadigen. Hij doelt echter op de vijf heren die achter het bedrijf De Vleeschmeesters stonden: Ger en Koos de Kroes, Eimert Teekens, Jan de Boer en Jaap Kruijer. Zij kwamen ervan af met boetes, terwijl Eddy moest zitten. Maar dankzij Dingjan, die 'op een of andere wijze' kon voorkomen dat de straf werd geexecuteerd, hoefde De Kroes zich niet bij de gevangenispoort te melden. De dossiers bij het Hof en de Hoge Raad werden volgens Dingjan 'geschoond' of verdwenen in een prullenbak en het prinsje van de familie De Kroes was gered.

DOSSIER 80.742

Dingjan beschrijft een gang van zaken die Italiaans in de oren klinkt. Werd Eddy's straf nooit geexecuteerd? Het Openbaar Ministerie mag niets zeggen over de tenuitvoerlegging van straffen. Ook het Hof in Den Haag worstelt met vragen over De Kroes. De meeste worden afgedaan met de mededeling dat de privacywetgeving verhindert uitlatingen te doen over mensen met dossiers bij justitie. Zelfs de vraag of het dossier 80.742, De Kroes nog bestaat, kan niet worden beantwoord. De Kroes laat via zijn advocaat weten geen enkel commentaar te geven op vragen die te maken hebben met zijn veroordeling. Toch heeft hij zijn onwaarschijnlijke redding herhaaldelijk afgedaan als een vorm van gratie die hem vanwege familieomstandigheden werd verleend. Het Hof van Straatsburg had hem vrijgesproken, zo beweerde De Kroes, die zich sindsdien van zijn redder heeft gedistantieerd.

Dingjan: 'Ik heb veel moeten offeren om Eddy van die vervolging te verlossen. Ik had zelf ook nog een zaak lopen en de onderhandelingen met justitie over Eddy's kwijtschelding hebben mijn eigen zaak geen goed gedaan. Jaren later (in 2000, red.) kwam ik mede daardoor nog in de cel terecht. Ik was alles kwijt toen ik acht maanden later vrijkwam. Ik had nog een kwartje om te bellen, maar Eddy nam niet op. Hij wilde me niet meer kennen. Ik ben de straathond die de oorlog voor hem heeft gewonnen. Ik heb hem gered, maar wat mij betreft mag hij nu doodvallen.'

Maar Eddy valt niet zomaar dood, ook niet als hij dronken op de rand van een balkon zit. De Kroes acht zichzelf onkwetsbaar. Hij laat zijn chauffeur de zwarte Mercedes S600 de parkeerplaats van een landhuis in Nigtevecht op sturen om spontaan op de redactieborrel van Quote binnen te vallen. Eddy verkeert in het gezelschap van een kokette veertigjarige dame, die hij grappend 'mijn vriendinnetje' noemt. In kennelijke staat blijkt De Kroes opeens wel bereid tot een gesprek. 'Jullie schrijven maar. Het is ook een prachtig verhaal. Ik kan jullie nog veel meer vertellen,' bralt hij. 'Ik heb Saddam Hoessein in 1984 nog een lading rundvlees verkocht, terwijl het in werkelijkheid varkensvlees was. Hahaha.'

Heeft hij dan nooit voor zijn veroordeling hoeven zitten? 'Nee', antwoordt De Kroes triomfantelijk. 'Die straf is nu toch verjaard. Maar vinden jullie het niet schitterend? Ik ben de kampioen!' De Kroes werpt zijn handen in de lucht. 'Ik wil het jullie allemaal vertellen voor het kerstnummer van Quote.'

Op het balkon schudden enkele redacteuren meewarig het hoofd. 'Wat bezielt Eddy? Waarom doet hij dit?' Het antwoord op die vraag schuilt in de bewering van De Kroes dat zijn straf verjaard zou zijn. 'De verjaringstermijn bij een straf (voor fraude, valsheid in geschrifte red.) als die van **Eddy de Kroes** is zestien jaar', zegt Gerard Spong. 'Als de uitspraak van de Hoge Raad op 24 november 1987 is gedaan, dan is ... even zien, november 1997 ... dan is die straf op 24 november 2003 verjaard.'

Bij het vallen van de duisternis bejubelt **Eddy de Kroes** nog eenmaal zijn talenten: 'Er kan er maar een de kampioen zijn. Er is maar een Johan Crujff en er is ook maar een **Eddy de Kroes**. Ik ben de kampioen!'

In het licht van de hiervoor beschreven gebeurtenissen plaatst Gerard Spong een kanttekening: 'De opgelegde straf is onmiddellijk voor tenuitvoerlegging vatbaar. Desondanks heeft De Kroes een goede kans zich blijvend aan de executie te onttrekken. Onder omstandigheden zou De Kroes een beroep kunnen doen op de uitspraken van de Hoge Raad die te maken hebben met het vertrouwensbeginsel.

De persoon van de toezeggende justitiële autoriteit alsook de wijze waarop de toezegging tot stand is gekomen, zullen hierbij van essentieel belang zijn.'

NASCHRIFT: Vanwege een langdurig verblijf in Marbella en een ontslakkingskuur wil **Eddy de Kroes** pas later op nuchtere toon reageren. Volgende maand een exclusief gesprek met de vleeshandelaar en vastgoedtycoon.

KROES-CONTROL

Hoe bleef De Kroes uit de bajes? Het Hof in Den Haag, waar De Kroes in 1987 tot 24 maanden onvoorwaardelijke gevangenisstraf werd veroordeeld, onderzoekt de kwestie. 'We gaan het eerst bestuderen', zegt woordvoerder Astrid Rijdsdorp. Volgens de woordvoerder ligt dossier G.J. De Kroes opgeslagen in de krochten van het Gerechtshof. 'Of er delen uit zijn verdwenen kunnen we nu niet zeggen.'

Ook op het niet uitzitten van zijn straf willen de magistraten niet reageren. Veroordeelden kunnen op twee gronden hun gevangenisstraf ontlopen of uitstellen: gratie of ziekte.

Het Centraal Justitieel Incasso Bureau (CJIB) krijgt de opdracht (van de Officier van Justitie) tot de executie van de straf. De veroordeelde krijgt een brief waarin staat waar en wanneer hij zich moet melden.

Bij niet-verschijnen plaatst de bajes de veroordeelde op een lijst van 'te arresteren personen' (signaleringslijst). Zelden wordt er echter op personen gejaagd. Meestal zwemmen gestraften vanzelf een fuik. (alcoholcontrole, douane etc) in. Volgens Aad Dingjan, ex-zakenpartner van De Kroes, is het mogelijk dat de Wassenaarse vastgoedondernemer op deze lijst staan, aangezien hij tijdens een routinecontrole op Schiphol werd aangehouden. Dingjan beweert dat hij zijn contacten binnen justitie heeft aangewend om De Kroes toen weer vrij te krijgen. Diezelfde contacten, die Dingjan nog steeds niet wil openbaren, zorgden er eerder voor dat de Kroes niet hoefde te zitten.

COUNTRY: NETHERLANDS

LOAD-DATE: October 8, 2003

LANGUAGE: Dutch; Nederlands

PUB-TYPE: Magazine

© Copyright 2003 Quote Publishing BV

Zoektermen [(Eddy de Kroes)] (689) [Toon zoekvraag](#)

Bron [Quote]

Bekijk Full Text met indexering

Volgorde Nieuwste eerst

Datum/tijd 6 december 2010 11:19:19

 504 van 689

[Terug naar boven](#)

[Over LexisNexis](#) | [Algemene Voorwaarden](#) | [Mijn ID](#)

Copyright © 2010 LexisNexis . Alle rechten voorbehouden.